

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: L. D. N., narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016,
č. j. MV-101042-6/SO/sen-2011,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 7. 7. 2016, č. j. MV-101042-6/SO/sen-2011, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2011, č. j. OAM-8098-8/DP-2011, kterým byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce nejprve konstatoval, že dne 1. 2. 2010 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, k níž doložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Uvedl, že o žádosti bylo pravomocně rozhodnuto o více než šest let později, což samo o sobě postihuje právo účastníka na spravedlivý proces. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně vyšlo najevo, že žalobce byl opakovaně pokutován za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. i), písm. v) zákona o pobytu cizinců za to, že při pobytové kontrole nepředložil doklad o povinném zdravotním pojištění a v jednom případě včas neodevzdal zneplatněný doklad o pobytu (*pozn. soudu podle § 157 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců se správně jednalo o přestupek vyhnutí se pobytové kontrole*); za tento přestupek byl žalobce za období od 3. 6. 2009 do 2. 5. 2014 celkem devětkrát pokutován. Uvedl, že po 2. 5. 2014 již dále žádný přestupek či jiné porušení zákona nespáchal, z čehož plyne, že se zjevně ze svého jednání poučil. Zdůraznil, že je evidentní, že se v jeho případě nejedná o žádné skutečně závažné protizákonné jednání, neboť pojištěný na území České republiky byl. Navíc se všech uvedených přestupků dopustil pouze z důvodu nepochopení své povinnosti, neboť se domníval, že předložení průkazu pojištěnce k prokázání existence pojištění postačuje, což bylo důsledkem skutečnosti, že během kontroly nikdy nebyl přestupek projednáván v jazyce, jemuž by žalobce porozuměl. Shrnu, že svým jednáním skutečně porušil svou povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, ale je zcela zřejmé, že charakter porušení tohoto právního předpisu je naprosto bagatelní, evidentně čistě formální, když z materiálního hlediska byl zdravotně pojištěn, a byl tedy schopen hradit případné náklady své léčby. Souhlasil s tím, že závažnost jeho protiprávního jednání zvyšuje skutečnost, že se přestupku dopustil opakovaně, avšak i přesto nelze mít za spravedlivé a přiměřené, aby takové pochybení mělo tak závažný dopad spočívající v ukončení jeho pobytu na území České republiky, což by bylo spojeno s ukončením jeho podnikatelských a jiných aktivit na území České republiky. Zdůraznil, že nechce svou nedbalost bagatelizovat, svého nesprávného jednání si je vědom a lituje ho. Na podporu svých závěrů žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2015, sp. zn. 15 A 124/2013.
3. Žalobce vylíčil, že si za dobu svého několikaletého pobytu na území České republiky vytvořil funkční zázemí. Na území České republiky má mnoho kamarádů a známých a tento sociální život nyní tvoří jeho soukromý a společenský život, jemuž přivykl. Zdůraznil, že zde podniká a právě z podnikání mu plynou příjmy. Dále akcentoval, že skutečnost, že cizinec na území České republiky podniká, pracuje či má obdobné aktivity, velmi posiluje vazby cizince k takovému státu a podstatně zintenzivňuje jeho soukromé vazby v relevanci na případné posuzování otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Byl názoru, že je nepochopitelné, že žalovaný otázku jeho podnikání ponechal ve svých úvahách k otázce přiměřenosti téměř netknutou, když pouze uvedl, že není povinen z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, jež by se přiměřenosti týkaly, což je v rozporu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Dále poukázal na rozhodovací činnost Ústavního soudu, z níž se podává, že nelze tolerovat formalistický postup, kdy dochází za použití sofistikovaného odůvodňování ke zřejmé nespravedlnosti (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Rovněž odkázal na závěry uvedeného soudu, že interpretace práva, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, zakládá dotčení na základním právu a svobodě (viz např. nález sp. zn. III. ÚS 150/99). Zdůraznil, že soudní orgán ochrany ústavnosti považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složitým.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále uvedl, že žalobce se opakovaně dopustil stejného porušení právní povinnosti i po vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně, ve všech případech mu byla uložena bloková pokuta, tudíž nelze souhlasit s námitkou, že se jednalo o neporozumění či neznalost zákona. Skutečnost, že o jeho žádosti nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, mu nebránila v dodržování stanovených pravidel. Na území České republiky mohl po dobu řízení o žádosti pobývat v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném ke dni podání žádosti) bylo porušení povinnosti prokázat schopnost uhradit náklady zdravotní péče [§ 157 odst. 1 písm. v) téhož zákona]. V průběhu řízení správní orgán nezkoumal, a ani nebyl povinen zkoumat, zda je žalobce pojištěn, schopnost úhrady nákladů zdravotní péče ležela na jeho straně. K námitce žalobce, že na území České republiky podniká, poukázal žalovaný na skutečnost, že živnostenské oprávnění žalobce nebylo v období od 18. 1. 2013 do 27. 4. 2016 platné.

Správní spis

6. Na tomto místě soud předeseílá, že novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2011 ke změně věcné příslušnosti v řízeních týkajících se povolování pobytu. V zahájených správních řízeních pokračuje správní orgán, kterému svěřuje věcnou působnost nová právní úprava. Podle čl. II. bodu 4 přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 je namísto Policie České republiky (v projednávané věci do 31. 12. 2010 rozhodovala Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, jako správní orgán I. stupně a Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, jako odvolací správní orgán) k řízení v prvním stupni napříště příslušné Ministerstvo vnitra. Nadřízeným správním orgánem ve věcech, v nichž Ministerstvo vnitra rozhoduje v prvním stupni, je podle § 170a zákona o pobytu cizinců Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti. Žalobce měl na území České republiky povolen pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání od 19. 2. 2009 do 18. 2. 2010. Dne 1. 2. 2010 požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. K žádosti doložil následující Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

listiny: výpis z evidence rejstříku trestů, z něhož je zřejmé, že nemá žádný záznam o odsouzení, k němuž by bylo možno ze zákonných důvodů přihlížet; potvrzení MSSZ Brno, že ke dni 5. 2. 2010 nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti; výzvu Živnostenského úřadu města Brna podle § 57 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“) k doložení dokladu prokazujícího udělení nového víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení s poučením, že v případě nevyhovění výzvě živnostenské oprávnění posledním dnem této lhůty zaniká; kopii smlouvy o zdravotním pojištění cizinců ze dne 31. 12. 2009 dokumentující, že žalobce byl od 1. 1. 2010 do 31. 3. 2010 pojištěn u společnosti UNIQA pojišťovna, a. s.; Výpis ze živnostenského rejstříku ze dne 21. 1. 2010, z něhož plyne, že měl od 6. 5. 2009 do 18. 2. 2010 živnostenské oprávnění s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; výpis z obchodního rejstříku ze dne 7. 1. 2010, ze kterého plynou obdobné skutečnosti; kopii smlouvy o zdravotním pojištění cizinců ze dne 21. 1. 2010 dokumentující, že žalobce byl od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2012 pojištěn u společnosti UNIQA pojišťovna, a. s.; potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 26. 1. 2010, že ke dni 25. 1. 2010 neměl daňové nedoplatky.

8. Z listinných důkazů vyžádaných Policií České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Z výpisu z Cizineckého informačního systému plyne, že žalobci byla dne 3. 6. 2009 uložena pokuta 1 000 Kč, dne 4. 6. 2009 pokuta 1 000 Kč, dne 15. 8. 2009 pokuta 200 Kč, dne 23. 8. 2009 pokuta 500 Kč a dne 5. 9. 2009 pokuta 2 000 Kč; všechny pokuty, vyjma chronologicky první, byly uloženy za spáchání přestupků dle § 157 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců spočívajících v tom, že při pobytové kontrole neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče. Pokuta ze dne 4. 6. 2009 byla žalobci uložena za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když se vyhýbal provedení pobytové kontroly. Oznámení Živnostenského úřadu města Brna ze dne 9. 3. 2010 dokumentuje, že živnostenské oprávnění žalobce zaniklo podle § 57 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona dne 7. 3. 2010. Z protokolu o výsledku žalobce uskutečněného dne 15. 3. 2010 plyne, že o 5 přestupcích, jichž se dopustil, ví, uložené pokuty zaplatil, k dotazu, zda má na území České republiky příbuzné odpověděl, že všichni jsou ve Vietnamu, na otázku, jestli bude negativní rozhodnutí o žádosti žalobce dopadem do jeho soukromého a rodinného života, reagoval souhlasně s tím, že má velký dluh, jež musí zaplatit. Z úředních záznamů ze dne 19. 3. 2010, ze dne 16. 4. 2010, ze dne 10. 2. 2011 a ze dne 9. 6. 2011 je patrné, že žalobci bylo v uvedených dnech uděleno překlenovací vízum.
9. Původně věcně příslušný správní orgán - Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, rozhodnutím ze dne 8. 4. 2010, č. j. CPBR-01017/CI-2009-064061, žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítl. K odvolání žalobce však Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, uvedené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu pro nepřezkoumatelnost zrušila a věc vrátila k novému projednání a rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Z listinných důkazů opatřených Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, vyplynuly následující relevantní skutečnosti: Z ústřížků poštovní poukázky typu A podací číslo č. 24068, č. 24090 a č. 24091 plyne, že žalobce jako odesílatel zaslal celnímu úřadu částky 1 000 Kč, 1 000 Kč a 2 000 Kč, přičemž v prvním případě byl vyplněn účel platby, a to pokuta. Protokol o předání vízového/pobytového štítku – fikce dle § 47 ze dne 24. 9. 2013 dokládá, že žalobci byl uvedeného dne předán vízový/pobytový štítek.
11. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2011, č. j. OAM-8098-8/DP-2011, vydaným v řízení po kasačním rozhodnutí následujícím pak správní orgán I. stupně dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce odvolání ze dne 4. 7. 2011 doplněné podáním ze dne 10. 7. 2011. K doplnění odvolání žalobce doložil tyto dokumenty: potvrzení Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 22. 4. 2015, že nemá u Celní správy České republiky evidovány nedoplatky, smlouvu o komplexním zdravotním pojištění cizinců ze dne 12. 1. 2015, z níž se podává, že byl od 4. 9. 2014 do 3. 9. 2016 pojištěn u společnosti MAXIMA pojišťovna, a. s., protokol o předání vízového/pobytového štítku vystaveného Ministerstvem vnitra na základě § 47 zákona o pobytu cizinců ze dne 11. 8. 2015. V průběhu odvolacího řízení byla spisová dokumentace doplněna o aktualizovaný výpis z Cizineckého informačního systému, z něhož je patrné, že žalobce se po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dopustil dne 29. 10. 2013, dne 9. 3. 2014, dne 22. 3. 2014 a dne 2. 5. 2014 přestupků podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2013 a ve znění účinném do 23. 6. 2014 tím, že porušil povinnost předložit při pobytové kontrole doklad o cestovním zdravotním pojištění podle § 103 písm. r) téhož zákona, za což byl ve všech případech sankcionován pokutou uloženou v blokovém řízení. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které dne 25. 7. 2016 nabylo právní moci.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 157 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *se cizinec dopustí přestupku tím, že se vyhne provedení pobytové nebo hraniční kontroly. Podle písmene v) téhož ustanovení platí, že cizinec se dopustí přestupku tím, že neprokáže při pobytové kontrole schopnost uhradit náklady zdravotní péče.*
16. Podle § 103 písm. r) téhož zákona *je cizinec, mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona, dále povinen prokázat při pobytové kontrole, že je zajištěna úhrada nákladů zdravotní péče; to neplatí, jde-li o cizince pobývajícího na území v zájmu České republiky nebo cizince, u něhož zastupitelský úřad upustil od předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění.*
17. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu 8c).*
18. Podle § 56 odst. 2 téhož předpisu *vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže a) nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174), b) doba platnosti jeho cestovního dokladu nepřekračuje dobu pobytu na území podle požadovaného víza nejméně o 90 dnů, nebo c) v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
19. Podle § 167 odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna provádět pobytovou kontrolu cizince nebo jiných osob za účelem zjištění, zda dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem.*
20. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány řádně nevypořádaly s podnikáním žalobce na území České republiky při hodnocení přiměřenosti jejich rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že správní orgán I. stupně neuvedl, jak z hlediska přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí hodnotil podnikání žalobce na území České republiky. Touto otázkou se však zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že pokud jde o ekonomické vazby, žalobce nebyl v období od 18. 1. 2013 do 27. 4. 2016 držitelem živnostenského oprávnění, na území České republiky pobývá od roku 2009, nejedná se o takovou dobu pobytu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb k zemi původu, kde žijí příbuzní žalobce, a ani z tohoto pohledu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebude dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený. Je tedy zjevné, že se žalovaný s podnikáním žalobce na území České republiky, byť stručně, vypořádal. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

21. Rovněž nemohl soud, vzhledem k účelu žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt, odhlédnout od skutečnosti, že žalobce v rámci celého správního řízení řádně doložil trvání živnostenského oprávnění pouze v období od 6. 5. 2009 do 18. 2. 2010.
22. Klíčovou otázkou zůstává posouzení, zda nevyhovění žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je přiměřené dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V posuzované věci tedy bylo nutné posoudit přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt především ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil.
23. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce v časovém úseku pěti let před posuzováním žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání opakovaně porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že důvod pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně naplněn, neboť tento orgán vycházel ze zjištění, že žalobce se ve dnech 4. 6. 2009, 15. 8. 2009, 23. 8. 2009 a 5. 9. 2009 dopustil přestupků podle § 157 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců a dne 3. 6. 2009 spáchal přestupek podle § 157 odst. 1 písm. c) téhož předpisu. Nadto se žalobce po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dopustil dne 29. 10. 2013, 9. 3. 2014, 22. 3. 2014 a dne 2. 5. 2014 dalších čtyř přestupků podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2013 a ve znění účinném do 23. 6. 2014, a to porušením povinnosti zakotvené v ustanovení § 103 písm. r) téhož zákona předložit při pobytové kontrole doklad o cestovním zdravotním pojištění. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce se v posledních pěti letech opakovaně dopustil porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. K tomu soud zdůrazňuje, že v době vydání rozhodnutí žalovaného (tj. ke dni 7. 7. 2016) nebylo možno, vzhledem k zákonné dikci „v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem“ pro účely rozhodnutí o žádosti přihlížet k jakýmkoli přestupkům spáchaným žalobcem před 7. 7. 2011. Nicméně žalobci uložené a jím zaplacené blokové pokuty se evidentně minuly účinkem, když se nad uložené sankce zjevně povznesl a namísto přehodnocení svého dosavadního závadového jednání se uchýlil k recidivě, když naprosto totožných čtyř dalších přestupků se neváhal dopustit dne 29. 10. 2013, 9. 3. 2014, 22. 3. 2014 a dne 2. 5. 2014, tedy v časovém intervalu necelého půlroku, a lze tak ve shodě s žalovaným uzavřít, že podmínka porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců žalobcem v uplynulých 5 letech byla splněna.
24. V nyní posuzované věci se žalobce dopustil celkem čtyř totožných přestupků tkvících v tom, že při pobytové kontrole neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče, jak vyžadoval zákon o pobytu cizinců, a nadto ani dodatečně nedoložil existenci pojistného vztahu v rámci zdravotního pojištění. Skutečnost, že navzdory výstrahám v podobě pravomocně uložených blokových pokut soustavně opakovaně ignoroval stejnorodou povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců během krátkého časového období, četnost porušování povinností (mezi třetí a čtvrtou pobytovou kontrolou neuplynuly dokonce ani dva týdny) a neexistence pojistného vztahu ve svém souhrnu zvyšují závažnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

protiprávního jednání žalobce natolik, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt se soudu jeví jako přiměřené a přiléhavé. Žalovaný při posuzování zvážil důsledky tohoto rozhodnutí a přihlédl zejména k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá existence rodinných vazeb žalobce k území České republiky, ten sám poukazoval jen na skutečnost, že na tomto území podniká a má zde velké dluhy, které musí splácet. Pokud jde o ekonomické vazby, žalobce od 18. 1. 2013 do 27. 4. 2016 nebyl držitelem živnostenského oprávnění. Na území republiky žalobce pobývá od roku 2009, nejde tudíž o natolik dlouhodobý pobyt, jenž by měl za následek zpřetrhání vazeb k zemi původu, kde žijí žalobcovi příbuzní. Soud neshledal, vzhledem k uvedenému, námitku žalobce důvodnou.

25. K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2015, sp. zn. 15 A 124/2013, soud podotýká, že tento odkaz považuje za nepříhodný. V tomto rozhodnutí zdejší soud uvedl, že „v případě žalobcem spáchaných přestupků se jedná o přestupky nízké společenské nebezpečnosti shodné skutkové podstaty. Mezi účastníky není sporná skutečnost, že žalobce byl po celou dobu svého pobytu řádně zdravotně pojištěn. V důsledku toho, že žalobce neměl u sebe doklad o tomto pojištění v době kontrol, tedy mohly vzniknout určité potíže přímo žalobci v případě náhlého zdravotního problému, ale s ohledem na skutečnost, že žalobce skutečně byl pojištěn, nemohlo dojít k poškození provozovatelů zdravotních zařízení v souvislosti s poskytnutím zdravotní péče žalobci. Nemohlo tedy dojít v důsledku předmětných protiprávních jednání žalobce spočívajících v tom, že neměl u sebe doklad o zdravotním pojištění, k závažnějšímu poškození veřejných zájmů. Skutečnosti, že ani samotné správní orgány nepovažovaly deliktní jednání žalobce za závažné, svědčí i to, že ačkoli mohla být za dané přestupky žalobci ukládána pokuta až do výše 3 000 Kč, byly žalobci správními orgány ukládány pokuty ve výši 500 Kč či 1 000 Kč, tedy v dolní třetině sazby, a to i přes opakovanost daného přestupku, aniž by docházelo k navyšování pokuty v souvislosti s opakovaným projednáváním žalobcova deliktního jednání. Rovněž je třeba dle soudu přihlídnout ke skutečnosti, že posledního ze zmiňovaných přestupků se žalobce dopustil dne 10. 2. 2011, tedy více než dva roky před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V této skutečnosti spatřuje soud doklad toho, že žalobce se z uložených pokut poučil, a začal respektovat povinnosti, které mu jsou ukládány zákonem o pobytu cizinců. Tato délka trvání bezúhonnosti žalobce dle soudu významně snižuje závažnost skutečnosti, že se v minulosti žalobce předmětného totožného přestupku dopustil v poměrně krátkém časovém období opakovaně (šestkrát)“. V uváděném případě tedy cizinec po celou dobu pobytu řádně zdravotně pojištěn byl, pouze při pobytové kontrole tuto skutečnost nedoložil, oproti tomu v nyní projednávané věci žalobce v průběhu správního řízení prokázal trvání pojistného vztahu toliko v období od 1. 1. do 31. 3. 2010, od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2012 a od 4. 9. 2014 do 3. 9. 2016, nikoli však v době spáchání předmětných přestupkových jednání, což výrazně zvyšuje závažnost jeho protiprávního jednání, jímž mohlo dojít k závažnějšímu poškození veřejných zájmů a k poškození poskytovatelů zdravotní péče v souvislosti s ošetřením žalobce.
26. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.